

ΓΕΝΣ
ΛΑΠΙΝΤΟΥΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LIVET DELUXE
Από τις Εκδόσεις Wahlström & Widstrand, Στοκχόλμη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μεγάλη ζωή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jens Lapidus
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ξενοφών Παγκαλιάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεodorής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά, Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Jens Lapidus, 2011
Published by arrangement with Sallomonsson Agency.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Tim Robinson/www.arcangel.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2014

ISBN 978-960-496-839-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΕΝΣ ΛΑΠΙΝΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

Μετάφραση από τα σουηδικά:
Ξενοφών Παγκαλιάς

CRIME

Στον Τζακ και στη Φλόρα

«Ρε συ, από τη δυτική μπάντα... Πρέπει να έχεις ακούσει για τον Τσάρλι Σόλερς. Σωστά;»

«Όχι».

«Η ιστορία πάει πίσω στον Φράνκλιν και τον Φρόμοντ. Ενωώ πίσω στη δεκαετία του '60 κι όλα εκείνα τα σκατά».

«Σόλερς;»

«Πουλούσε ηρωίνη σαν να ήταν νεράκι. Θέλω να πω, ο γαμημένος έκανε γερό κομπόδεμα για πάρτη του!»

«Δεν ξέρω για ποιον στο διάολο μιλάς!»

«Ξέρω ότι δεν ξέρεις. Ούτε και οι μπάτσοι ξέρουν. Ούτε και τα βαποράκια ξέρουν κάτι. Γιατί ο Τσάρλι Σόλερς πουλούσε μόνο μικροδόσεις. Δίχως όνομα στην πιάτσα και χωρίς βαποράκια στους δρόμους. Αγόραζε για ένα δολάριο και πουλούσε για δύο!»

Ο Τζο μιλάει με τον Στρίνγκερ Μπέλ.
The Wire, δεύτερη σεζόν

Πρόλογος

Ηταν η δεύτερη φορά στη ζωή μου που επισκεπτόμουν τη Στοκχόλμη για μια δουλειά.

Την πρώτη φορά ήμουν εδώ σ' ένα γάμο ως σωματοφύλακας ενός από τους καλεσμένους. Ήταν πριν από δεκαεφτά χρόνια, και ήμουν αρκετά νέος τότε. Θυμάμαι πώς περιμένα να διασκεδάσω στη Στοκχόλμη την επόμενη μέρα του γάμου και να καμακώσω ξανθιές. Η τελετή ήταν μια μεγάλη γιορτή αν τη συγκρίνει κανείς με την αντίστοιχη στην πατρίδα μου. Είπαν ότι θεωρούνταν μεγάλη και στη Σουηδία – ίσως παρευρέθησαν τριακόσια άτομα. Και φυσικά ήταν όλα πολύ όμορφα οργανωμένα. Το νεόνυμφο ζευγάρι βγήκε από την εκκλησία ντυμένο με χειμωνιάτικες γούνες. Ήταν μαζί κι ένα μικρό παιδάκι, ένα όμορφο κοριτσάκι, κι αυτό με γούνα. Το ζευγάρι έφυγε από την εκκλησία επάνω σ' ένα έλκηθρο που το έσερναν τέσσερα άσπρα άλογα. Το κοριτσάκι τους στεκόταν στα σκαλοπάτια της εκκλησίας μαζί με τη συνοδό του και χαιρετούσαν. Ο αέρας ήταν καθαρός, το χιόνι άστραφτε, ο ουρανός ήταν διανής. Θυμάμαι πως είχα σκεφτεί: η Σουηδία πρέπει να είναι η καθαρότερη χώρα του κόσμου. Στη συνέχεια είδα τα πρόσωπα των καλεσμένων. Μερικά έδειχναν χαρά κι άλλα θαυμασμό. Αλλά όλα έδειχναν ένα πράγμα – σεβασμό.

Εκείνον που παντρευόταν τότε ήταν που θα τακτοποιούσα τώρα: τον Ράντοβαν Κράνγιτς. Ειρωνεία της τύχης – να έχω δει την αρχή μιας νέας ζωής, που τώρα θα την αποτέλειωνα.

Δε συνηθίζω να την ψάχνω. Το αντίθετο, σκοτώνω τον εαυτό μου πριν από κάθε αποστολή. Με ζητούν, με πληρώνουν, είμαι ουδέτερος – δεν υπάρχει κάτι το προσωπικό σ' αυτό που

κάνω. Αλλά το να έρθω στη Στοκχόλμη τούτη τη φορά το ένιωθα με κάποιον τρόπο οριστικό.

Ο κύκλος θα έκλεινε. Θα επανερχόταν ισορροπία.

Συνέβη κάτι.

Είχα καθίσει μέσα στο Volvo όλη τη μέρα. Όταν ξύπνησα στο δωμάτιό μου και σηκώθηκα, αποφάσισα να καθαρίσω τα όπλα μου. Τα είχα προμηθευτεί στη Δανία, εκεί όπου έχω επαφές – μετά τον λεγόμενο από τους Αμερικανούς πόλεμο κατά της τρομοκρατίας δεν ταξιδεύω πια με όπλα μέσα στην ΕΕ.

Ήταν ένα Accuracy International L96AI – ένα τουφέκι ελεύθερης σκόπευσης από τα καλύτερα – κι ένα περιστροφικό Makarov. Τα έλυσα και τα άπλωσα στο κρεβάτι επάνω σ' ένα τραπεζομάντιλο ολοκάθαρα και γυαλιστερά. Το τελευταίο όπλο: ένα ρεβόλβερ, που το κρατούσα στο χέρι.

Τότε άνοιξε η πόρτα.

Διαπίστωσα πως είχα ξεχάσει να την κλειδώσω, κάτι που συνήθως κάνω.

Ήταν μια καθαρίστρια. Αναρωτήθηκα σε τι σκοτοξενοδοχείο έμενα τελικά, όπου το προσωπικό δε χτυπάει την πόρτα προτού την ανοίξει.

Εκείνη κοίταξε επίμονα επί μερικά δευτερόλεπτα τα όπλα μου επάνω στο κρεβάτι. Κατόπιν ζήτησε συγγνώμη και άρχισε να οπισθοχωρεί για να βγει στο διάδρομο.

Ήταν, όμως, πολύ αργά. Είχε δει ήδη πολλά. Σηκώθηκα κρατώντας το ρεβόλβερ στο χέρι και της είπα να μπει στο δωμάτιο.

Η γυναίκα έδειχνε τρομοκρατημένη. Έχω κατανόηση σε τέτοια θέματα, εξάλλου αυτό ήταν και το νόημα. Της είπα να τραβήξει και το βαγονάκι της μέσα στο δωμάτιο και μετά να κλείσει πίσω της την πόρτα. Είχα το όπλο στραμμένο επάνω της όλη την ώρα. Κατόπιν την άφησα να καθαρίσει το δωμάτιο.

Της πήρε το πολύ δέκα λεπτά. Το έβλεπε κανείς ότι ήταν

έμπειρη. Πέρασε με την ηλεκτρική σκούπα το μικρό δωμάτιο, σκούπισε όλες τις επιφάνειες, έπλυνε το νιπτήρα και την τουαλέτα. Ήταν σημαντικό για μένα να καθαρίσει προσεκτικά.

Στο μεταξύ εγώ ετοίμαζα την τσάντα μου.

Όταν ήταν έτοιμη, της είπα να κοιτάξει στο διάδρομο και να δει αν ήταν κανείς εκεί. Ο διάδρομος άδειος. Την έβαλα μπροστά μου και της είπα να ανοίξει κάποιο άλλο δωμάτιο. Εκείνη άνοιξε ένα δωμάτιο δύο πόρτες μετά τη δική μου.

Μπήκαμε μέσα. Ο χώρος ήταν ανάστατος. Αυτός που είχε μείνει εκεί προφανώς διασκέδαζε ταλαιπωρώντας τις καθαρίστριες των ξενοδοχείων.

Έκλεισα την πόρτα.

Η γυναίκα με κοιτούσε.

Πήρα ένα μαξιλάρι.

Το σήκωσα, έβαλα επάνω του το ρεβόλβερ και την πυροβόλησα στο μάτι.

ΜΕΡΟΣ Ι

Το στριπτιζάδικο στην οδό Ρουσλαγκσγκάταν ήταν αγκαζέ. Ο Χόρχε κοιτούσε τριγύρω: κόκκινοι προβολείς στο ταβάνι, μεταξωτές πολυθρόνες στο πάτωμα και φωτεινές επιγραφές της Heineken στους τοίχους. Στρογγυλά τραπέζια με λεκέδες από λιωμένα κεριά, μπουκάλια μπίρας – δεν ήθελε να μαντέψει και τι άλλου είδους λεκέδες. Ένα μπαρ κατά μήκος της μιας πλευράς, ένας ντιπζέι σε μια γωνία, μια μικρή σκηνή κατά μήκος της άλλης πλευράς. Ο μεταλλικός στύλος για τις στριπτιζούδες άδειος ακόμη. Αλλά πίσω από το μπαρ: τέσσερα μανούλια, που έδειχναν περισσότερο δέρμα παρά ρούχα, έβαζαν σαμπάνια. Σύντομα θα ελίσσονταν γύρω από το στύλο. Θα τα έδειχναν όλα στους πελάτες.

Όχι και κάνα *feeling* πολυτελείας. Χέσ' το, δεν έχει σημασία – ο κόσμος κάνει την αίσθηση. Ο Χόρχε αναγνώρισε πολλούς. Είχε έρθει εδώ με τον ξάδερφό του, τον Σέρχιο, και τον Χαβιέ, το φιλαράκι. Είδε τον Μαχμούντ λίγο πιο πέρα σε μια πολυθρόνα – *hermano*, ο αδερφός, έπινε σαμπάνια μαζί με τους κολητούς του: τον Τομ Λεχτιμέκι, τον Ρόμπαν, τον Ντένκο, τον Μπίρα.

Ο Χόρχε έγνεψε στον Μαχμούντ, του έκλεισε το μάτι. Το μήνυμα: σε βλέπω, φίλε. Σπικάρουμε μετά. Έπρεπε να μιλήσουν για αύριο. Ο J-boy: περίμενε πώς και πώς την αυριανή μέρα. Ίσως ήταν στα σκαριά κάτι μεγάλο. Το βήμα πίσω στην πι-ζωή. Το πι όπως πραγματική. Μακριά από τη μι-ζωή. Το μι όπως μιζέρια.

Ο Χόρχε είχε κοιμηθεί άσχημα τη νύχτα. Το όλο θέμα: σαν τον πράκτορα Σμιθ εναντίον του Νίο. Το σκοτάδι ενάντια στο φως. Η κωλοσουηδική ζωή: ήταν κάτι που τον έτρωγε. *The dark*

side, η σκοτεινή πλευρά. Ταυτόχρονα: εκεί όπου θα πήγαιναν για το θέμα – κάτι υπέροχο. Η καλή πλευρά θα είχε την ευκαιρία της. Μόνο να πήγαιναν σ' αυτήν τη συνάντηση αύριο, και ύστερα όλα θα έφτιαχναν.

Ίσως.

«Ο Δραπέτης!»

Ο Χόρχε κοίταξε στο πλάι του.

Ο Μπάμπιακ ερχόταν προς το μέρος του. Ανοιχτά χέρια, ψεύτικο χαμόγελο. Ο Ιρανός τον αγκάλιασε. Τον χτύπησε στην πλάτη. Τον κάρφωσε με λεκτικές μαχαιριές. «Πώς πάει η καφετέρια, φίλε; Είναι σίγουρο ότι δεν υπάρχουν μεγαλύτερα περιθώρια στο κεμπάπ απ' ό,τι στον καφέ;»

Ο Χόρχε έγειρε πίσω το κεφάλι του. Κοίταξε έντονα τον Μπάμπιακ από απόσταση τριάντα εκατοστών. Έβγαλε το δώρο: μια Dom Pérignon 2002 – προφανώς ζόρικη.

Ο Μπάμπιακ: ο πιο παλιός *homie*, κολλητός, του Μαχμούτ. Ο Μπάμπιακ: Ιρανός προφήτης-βαποράκι, μονομαγνήτης, καργαρισμένος από τον τσαμπουκά των τυπάδων από τα προάστια – όπως και να 'χε, αυτό πίστευε ο ίδιος. Ο Μπάμπιακ: είχε κάνει τη διαδρομή που είχε σχεδιάσει κάποτε ο Χόρχε για τον εαυτό του. Του είχε κλέψει αυτό που προοριζόταν για τον Χόρχε. Ο Μπάμπιακ είχε αρχίσει από τον πάτο, από το πεζοδρόμιο. Έμαθε καλά το παιχνίδι. Γράπωσε την αγορά – πώς συνηθισμένοι αληταράδες από τα προάστια είχαν αρχίσει να χειρίζονται το χιλιάρικο σαν τους φραγκάτους της Στουρεπλάν. Είχε πιάσει το νόημα. Η κόκα σήμερα: πιο συνηθισμένη ανάμεσα στα εικοσάχρονα απ' ό,τι το χόρτο ανάμεσα στα δεκαπεντάχρονα.

Το γήπεδο αυτό θα μπορούσε να είναι του Χόρχε. Να κάνει αυτός παιχνίδι. Αλλά δεν έγινε έτσι.

Και σήμερα: ο Ιρανός κερνούσε όλα τα παιδιά. Διασκέδαζε με στριπτιζούδες, σαμπάνια και δωρεάν μπίρα από το μπαρ. Είχε δώσει κατευθείαν στον Χόρχε την πρόσκληση κάποιος

από τα τοιράκια του Μπάμπακ. Τυπωμένη με γοτθικά γράμματα: *Διασκέδασε ως ένας απόφοιος κακοποιός! Κλείνω τα 25 και κερνάω σαμπάνια, μπουφέ και μανούλια. Στο «Red Light club» στην οδό Ρουσλαγκογκάταν. Έλα όπως είσαι.*

Ενοχλητικό όπως ένα τσίμπημα κουνουπιού στον κώλο: η στάση του Μπάμπακ. Η λάμψη στα μάτια του Ιρανού. Ο τόνος της φωνής του: ροχάλες στη μάπα. Ο σκατομαλάκας ήξερε πως ο Χόρχε και ο Μαχμούντ ξεσκίζονταν κάθε μέρα όπως οι Ρουμάνες πουτάνες τα σαββατόβραδα. Γνώριζε ότι δε ρολάριζαν ούτε το μισό χρήμα σ' έναν μήνα απ' ό,τι αυτός σε μία εβδομάδα. Ήξερε πως οι Γιούγκοι, Γιουγκοσλάβοι, ρουφούσαν έξτρα *cash* για προστασία. Σίγουρα: γνώριζε πως η εφορία τούς κοσκίνιζε με το μικροσκοπιο. Εκατό τοις εκατό: το μουνόπανο ο Μπάμπακ ήξερε πως η ζωή της καφετέριας δε λειτουργούσε για τον J-boy.

Αυτό που δεν μπορούσε να καταλάβει ο Χόρχε ήταν για ποιο λόγο ο Μαχμούντ δεν ξαπόστελνε τον Μπάμπακ και δεν έκοβε το νταλαβέρι μαζί του. Άθλια κατάσταση.

Αλλά αθλιότερο απ' όλα ήταν αυτό που είχε αναφέρει λίγο νωρίτερα ο Μπάμπακ: ο «Δραπέτης». Αυτή την προσωνυμία ειλικρινά δεν την άντεχε ο Χόρχε. Ο Δραπέτης – *bullshit*. Ο Μπάμπακ ποδοπατούσε κάποιον που ήταν ήδη πεσμένος χάμω. Έστριβε το μαχαίρι ακόμα μία φορά, ράντιζε την πληγή με τσίλι.

Είχαν περάσει σχεδόν πέντε χρόνια από τότε που ο Χόρχε είχε δραπετεύσει από τη φυλακή του Εστερόκερ. Φυσικά και πολλοί μαυροκέφαλοι, δηλαδή μετανάστες, είχαν ακούσει το *story* χίλιες φορές. Είχε γίνει είδωλο για τον κόσμο της τσιμεντούπολης, τα προάστια της Στοκχόλμης. Ένας μύθος που ονειρεύεσαι όταν σε πνίγουν οι τσιμεντένιοι τοίχοι του κελιού. Αν και, όπως και με όλους τους μύθους: τα παλικάρια εκεί έξω ήξεραν και πώς τέλειωσε. Ο Λατίνος, ο θρούλος, ο J-boy, ο Δραπέτης – αναγκάστηκε να συρθεί και πάλι μέσα.

Σαν ένας *loser*. *Adios* ελευθερία. Ήταν μια γαμημένη ιστορία.

Και ο Μπάμπιακ δεν έχανε ποτέ την ευκαιρία να του το υπενθυμίζει.

Μερικοί μηχανόβιοι της ομάδας Bandidos MC στέκονταν στο μπαρ: δερμάτινα γιλέκια σαν μαύρες στολές. Το 99% των Bandidos είναι έννομοι και το 1% παράνομοι. Το 1% με MC Sweden *badges* και *The Fat Mexican* στο στήθος και στις πλάτες. Τατουάζ στο λαιμό, στα μπράτσα, γύρω από τα μάτια. Ο Χόρχε γνώριζε μερικούς από αυτούς τους τυπάδες. Δεν ήταν και ιδιοκτήτες καφετεριών, αλλά ήταν εντάξει παλικάρια. Αν και γνώριζε επίσης πώς έβλεπαν οι εννιά-με-πέντε-υπάλληλοι τα παιδιά αυτά. Θαρρείς και κάτι ήταν γραμμένο επάνω στα γιλέκα με γράμματα που αναβόσβηναν, μια αίσθηση: φόβος.

Ο Χόρχε απομακρύνθηκε από τον Μπάμπιακ.

Πιο μέσα στην αίθουσα, σε μια μεριά της σκηνής, είδε τα ξαδέρφια και τους συγγενείς. Μικρά μαλακισμένα αντίγραφα του Μπάμπιακ μαζεμένα σαν τσαμπιά. Γι' αυτούς το να είναι μαζί στην ίδια φέιστα με τους μισούς Bandidos MC Stockholm ήταν το ίδιο λες και βρίσκονταν στο μεγαλύτερο πάρτι επωνύμων.

Ένας άντρας άρχισε να κατευθύνεται προς το μέρος του Χόρχε. Η σιλουέτα του: σαν πιθήκου. Φαρδείς ώμοι, χέρια που έφταναν έως τους αστραγάλους του. Ο άντρας: τίγκα στο αναβολικό, αλλά προφανώς είχε ξεχάσει τα πόδια του – ξεπρόβαλλαν από το σώμα του σαν δύο λεπτές μύξες.

Ήταν ο Πέπε. Ένα φιλαράκι συγκρατούμενος στη φυλακή του Εσπερόκερ. Ο Χόρχε δεν τον είχε ξαναδεί από τότε.

Ο Πέπε φορούσε γιλέκο. Στην αριστερή μεριά του στήθους: η λέξη *Prospect*, προοπτική. Ήταν φανερό, είχε βαρύνει πολύ.

«Γεια χαρά, αδερφάκι!» Αγκαλιάστηκαν. Ο Χόρχε πρόσχε πολύ να μην αγγίζει με τα χέρια του το γιλέκο. Θα ήταν σούπερ χοντρομαλακία να παραβεί τους όρους των τύπων του 1%.

Ο Πέπε είπε: «Τι χαμπάρια, αδερφάκι; Ρολάρεις τίποτα;»

Ο τύπος σίγουρα ρατσιστής έως την τελευταία ρανίδα του αίματός του – παρ’ όλα αυτά, τα σουηδικά του γκέτο τραγουδιστά. Ο Χόρχε γέλασε. Ο Πέπε είχε το ίδιο χιούμορ όπως και παλιότερα.

Ο Χόρχε απάντησε: «Παίζει, αδερφάκι, παίζει...» Πρόφερε τη λέξη «αδερφάκι» με τον ίδιο τρόπο που την είπε και ο Πέπε. Κατόπιν πρόσθεσε: «Κι εσύ έχεις γιλέκο, βλέπω...»

«Δεν μπορείς να το πιάσεις πόσο πολύ έχω ρολάρι με τούτο εδώ, να πούμε. Τελείως άρρωστο!»

«Φοράς το γιλέκο τότε;»

Πάγωσε η φάτσα του Πέπε.

Ο Χόρχε ήθελε να πει κάτι. Σταμάτησε. Παρατηρούσε τον Πέπε. Αυτός τον αγριοκοιτούσε.

Στο τέλος είπε: «Μην κάνεις αστεία για το γιλέκο...»

Ο Χόρχε τον είχε χεσιμένο. Ορισμένοι τύποι έπαιρναν μερικά πράγματα πολύ σοβαρά.

Αλλά έπειτα από δέκα δευτερόλεπτα ο Πέπε ξαναγέλασε. «Δερμάτινα λουριά στο κρεβάτι δεν είναι του γούστου μου... Αλλά έχεις δοκιμάσει ποτέ χειροπέδες; Γερό πράγμα, να πούμε!»

Έσκασαν στα γέλια και οι δύο.

Το φιλαράκι από τους Bandidos άλλαξε θέμα συζήτησης, συνέχισε την κουβέντα. Πολύ έξυπνα κόλπα στον τομέα των οικοδομικών κατασκευών. Απάτες με το ΦΠΑ, μπλόφες με τιμολόγια, λεφτά για μισθούς «μαύρα». Ο Χόρχε έγνεφε καταφατικά. Ακούγονταν ενδιαφέροντα. Ήταν σημαντικά. Σκεφτόταν ακόμα και να ρωτήσει τον Πέπε αν μπορούσε να τον βοηθήσει με τους Γιούγκους. Ταυτόχρονα ήξερε τον κανόνα: καθένας φρόντιζε για τα δικά του σκατά.

Κι όλη την ώρα: δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται την αυριανή μέρα.

Αύριο.

Ο Χόρχε ήπια σαμπάνια από το ποτήρι του.

Η επόμενη μέρα. Μαύρες σακούλες κάτω από τα μάτια. Η σούρα της προηγούμενης βραδιάς στο κεφάλι. Η μυρωδιά του στόματος σαν κουράδα βουτηγμένη στο νέφτι. Παρ' όλα αυτά: κάποιου είδους χαλάρωμα. Με τον καλύτερό του φίλο, τον Μαχμούντ. Στο δρόμο για την πόλη Σεντερετέλγε, τριάντα χιλιόμετρα νότια της Στοκχόλμης. Ίσως στο δρόμο προς την πλέον σημαντική συνάντηση της ζωής του J-boy.

Η ώρα δυόμισι το μεσημέρι. Ο Χόρχε και ο Μαχμούντ στο αυτοκίνητό τους. Ή, στην πραγματικότητα: ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου ήταν η καφετέρια. Ένα από τα ελάχιστα πλεονεκτήματα: πόσο πολλά πράγματα μπορούσε να αγοράσει μια επιχείρηση. Κινητά, υπολογιστές, ταινίες dvd, 3D WiFi Full LED tv. Τα πάντα, λέμε – σε κάθε περίπτωση, αυτή την εντύπωση είχαν εκείνοι. Αλλά όπως είχε αποδειχθεί, δεν είχε την ίδια άποψη και η εφορία.

Αυτό, εκεί όπου πήγαιναν: κάτι μεγάλο. Το μεγάλο πράγμα της ανώτερης τάξης των κακοποιών. Βοούσε από τα παραμύθια της επιτυχίας η τσιμεντούπολη: το Κόλπο στη Χαλούντα, το χτύπημα στο αεροδρόμιο της Αρλάντα, η ληστεία με το ελικόπτερο. Κι όλοι γνώριζαν ότι στην ουσία δεν ήταν και πολλοί εκείνοι που είχαν τον έλεγχο του σχεδιασμού, ότι μόνο ελάχιστοι είχαν τη συνταγή. Αλλά ο Χόρχε είχε κανονίσει ένα μπάσιμο.

Κι έναν τέτοιο θα συναντούσαν τώρα. Έναν που ήξερε πώς γίνονται τα πράγματα. Έναν εγκέφαλο.

Είχε αρχίσει η βροχή, ο χειμώνας απώλεσε το πάνω χέρι.

Ο Μαχμούντ έβαλε θέρμανση στο κάθισμά του. «Γαμώτο, ξεσταίνονται τα αρχίδια μου... Μπορείς να μείνεις στείρος!»

«Τι λες, ρε; Μπας κι έχεις σκεφτεί να γίνεις μπαμπάς; Ποια θα γκαστρώσεις τώρα; Την Μπεατρίς;»

Ο Μαχμούντ τον κοίταξε. «Η Μπεατρίς είναι καλή να πουλάει καφέ λάτε, αλλά είναι σίγουρα ανίκανη για μάννα.»

«Σκατά. Αυτή δεν είναι καλή ούτε να πουλάει καφέ! Θα μπορούσαμε να πάρουμε καμιά άλλη».

«Ναι, αλλά όχι καμιά όμορφη. Δεν τα καταφέρνω...»

Προσπέρασαν το ΙΚΕΑ από την αριστερή μεριά. Ο Χόρχε σκέφτηκε την αδερφή του. Η Πάολα αγαπούσε το ΙΚΕΑ. Είχε προσπαθήσει να διακοσμήσει το σπίτι της. Να στήσει βιβλιοθήκες που απαιτούνταν εκατό χρόνια για να καταλάβει κανείς πώς έπρεπε να συναρμολογηθούν, να καρφώσει κορμιζαρισμένες αφίσες στους γυψότοιχους, που έπεφταν έπειτα από μερικές ώρες. Να χτίσει μια ζωή. Να μπει στο περιβάλλον. Αλλά πού θα την έβγαζε, νόμιζε; Το γεγονός ότι προσπαθούσε να γίνει Σβένε, μέση Σουηδέζα, δε σήμαινε ότι θα γινόταν κιόλας.

Ήταν αγαθή. Παρ' όλα αυτά: ο Χόρχε τούς αγαπούσε, εκείνη και τον μικρό Χορχελίτο, υπερβολικά πολύ.

Ο Μαχμούντ κουβέντιαζε για τη φιέστα του Μπάμπακ το προηγούμενο βράδυ. Ποια από τις στριπτιζούδες ήταν η καλύτερη. Ποιος από τον Ρόμπερτ και τον Τομ ήταν αυτός που πήδηξε. Ποιος από τον Μπάμπακ και τον Πέπε ήταν αυτός που μάζευε το περισσότερο cash.

Ο Χόρχε δεν άντεχε να τον ακούει – όλη την ώρα αυτός ο θαυμασμός για τον Ιρανό.

Έξω από το παράθυρο: ο σταθμός τρένων του προαστίου Τούμπα. Μια ταμπέλα κρεμόταν πάνω από το δρόμο. Άλμπι, το προάστιο νότια της Στοκχόλμης. Ο Μαχμούντ στράφηκε πάλι προς τον Χόρχε. «Τα *hoods* μου εκεί πέρα, οι γειτονιές μου. Το ξέρεις».

«Καλά, πλάκα μου κάνεις; Το μισό σου σώμα είναι γεμάτο με τατουάζ για το Άλμπι κι όλη την κόκκινη γραμμή του μετρό. Φυσικά και ξέρω!»

«Και τώρα θα πάμε στο Σεντερτέλγε. Είναι κι εκεί σχεδόν *hoods* μου».

«Και; Έχεις πάει εκεί και παλιότερα».

«Για σκέψου... Ίσως γνωρίζω αυτό το παιδί που θα συναντήσουμε».

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ ΝΟΥΑΡ – ΒΙΒΛΙΟ 3

Η δυναστεία θα συνεχιστεί. Από τον πατέρα στην κόρη. Από την αδερφή στον αδερφό. Η δύναμη, η τιμή. Το βρόμικο χρήμα θα γίνει καθαρά και κολληριστά μετρητά μόλις ξεπλυθεί από τον σωστό άνθρωπο. Ο JW έχει αξιοποιήσει το χρόνο του στη φυλακή. Τώρα ετοιμάζεται να επιστρέψει. Εντυπωσιακά.

Ο Χόρχε έχει μπουχτίσει με την καινούργια, βαρετή ζωούλα του. Αδύνατον να συνεχίσει να πουλάει καπουτσινο. Η Μεγάλη Ζωή τού γνέφει από μακριά καθώς σχεδιάζει μια ακόμα κομπίνα. Αυτή τη φορά μιλάμε για χοντρό χρήμα. Αλλά η αστυνομία προσπαθεί να τον στριμώξει. Κάποιος έχει διεισδύσει στους εγκληματικούς κύκλους της Στοκχόλμης και πλησιάζει τον Χόρχε. Και τον JW.

Ταυτόχρονα, κάποιος κυνηγάει το Νονό, τον Ράντοβαν Κράνγιτς. Όλο και περισσότεροι αρχίζουν να αναρωτιούνται πώς θα ήταν η ζωή αν ο Ράντοβαν έβγαине από τη μέση. Ποιος θα είναι ο νέος βασιλιάς της Στοκχόλμης; Ή μήπως θα είναι βασίλισσα; Αμέτρητοι τρόποι να φτάσεις στην κορυφή: προσασία, ληστείες, κόκα, νταβατζηλίκι. Ο αγώνας για χρήμα, δύναμη και μια ξένοιαστη ζωή σ' έναν τόπο φωτεινό και ζεστό συνεχίζεται.

Ο στόχος είναι το εύκολο χρήμα - και η Μεγάλη Ζωή.

Το τελευταίο μυθιστόρημα της τριλογίας του Γενς Λαπίντους ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ ΝΟΥΑΡ ολοκληρώνει αυτό τον εφιαλτικό αστικό θρύλο και ερευνά έως το τέλος τα πεπρωμένα που διεκδικούν οι ιππότες της ελεεινής μορφής, οι αμετανόητοι τυχοδιώκτες ήρωές του.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-839-8

9 789604 968398

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11427